

**Prof. dr. Ionel Căndea,
Facultatea de Istorie, Filosofie și Teologie,
Universitatea „Dunărea de Jos“ din Galați**

CONSTANTIN BRÂNCOVEANU ȘI HOTARUL KAZALEI BRĂILA

Abstract: *A century and a half before Brâncoveanu Constantine took the power (1538), by occupying Brăila and Tighina (now Bender) the Ottomans gained full control – economical, political and military – of the Romanian Country (controlling the Lower Danube, the Bazias-Sulina sector) and of Moldavia by adding Tighina to the older dominations: Chilia and Cetatea Albă (August 1484).*

Every part of land gained from the Romanian or Moldavian Country meant for the Ottomans power, intimidation and new income. Abuses carried in this direction at this end of the Ottoman Empire were many and permanent, the Kaza of Brăila being constantly assaulted insistently by the Turks, but with a treacherousness hard to overlook.

This study is an evidence of Brâncoveanu Constantine's efforts to maintain the boundaries of the Romanian Land against the Ottoman pressure, through donations from Măxineni Monastery, fact for which the patriot and martyr Prince spent much during his reign on this "border" with the Ottoman Gate on the Romanian territory.

Keywords: *Brâncoveanu, the Kaza of Brăila, compensation, Măxineni Monastery, border, donation.*

Împlinirea a trei veacuri de la cumplitul măcel din 15 august 1714 de la Constantinopol, săvârșit asupra domnitorului Constantin Brâncoveanu, al celor patru feciori ai săi, Constantin, Ștefan, Radu și Matei și al vornicului Ianache Văcărescu, aduce, în fața unei lumi secularizate, a unei Europe care își neagă și astăzi rădăcinile creștine, dar care a asistat prin câțiva reprezentanți de marcă la acest oribil spectacol, un exemplu etern de curaj, demnitate și, mai ales, de credință

nestrămutată în Dumnezeu a poporului român. Ultimele cuvinte ale voievodului martir păstrate de secretarul său florentin Anton Maria Del Chiaro sunt un adevărat text evanghelic: „*Fiilor, fiți bărbați! Am pierdut tot ceea ce aveam pe această lume. Nu ne-au mai rămas decât sufletele noastre; să nu le pierdem și pe ele, ci să le ducem curate înaintea feței Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Să spălăm păcatele noastre cu sângele nostru!*”.

Domn al Țării Românești, ridicat în împrejurări dramatice atât în interior, cât și în afară, Constantin Brâncoveanu s-a dovedit unul dintre cei mai inteligenți și mai abili oameni politici ai vremii sale, căutând, cu o rară abnegație, să împlinească tot ceea ce era cu putință de împlinit pentru ai săi.

Cu un veac și jumătate înainte de luarea domniei de către Constantin Brâncoveanu (1538), turcii desăvârșiseră, prin ocuparea Brăilei și a Tighinei (devenită Bender), controlul deplin (economic, politic, militar) asupra Țării Românești, controlând Dunărea de Jos (Bazias-Sulina), precum și asupra Moldovei, prin adaosul Tighinei la mai vechile stăpâniri: Chilia și Cetatea Albă (august 1484).

Cu toate acestea, orice petec de pământ în plus peste trupul Țării Românești sau al Moldovei însemna pentru otomani – atunci când îl puteau obține – putere, intimidarea celuilalt și noi venituri.

Abuzurile în această direcție, la această margine a statului otoman, au fost multe și permanente. Kazaua Brăilei, pentru care publicarea documentelor otomane este un fapt fundamental în cunoașterea adevăratelor realități (în toate direcțiile), a fost permanent asaltată de turci cu o stăruință, dar și cu o perfidie greu de trecut cu vederea.

Un prim și foarte interesant document în această direcție este cel recent publicat de către turcologul Mihai Maxim¹.

---

1. Mihai Maxim, *O istorie a relațiilor româno-otomane, cu documente noi din arhivele turcești, vol. II, De la Mihai Viteazul la fanarioți (1601-1711/1716)*, Brăila, 2013, p. 196-200, unde se află traducerea pe care o reproducem în integralitate, inclusiv notele ce o însoțesc și comentariul, p. 200-203. Notăm cu [ ] contribuția domniei sale.

Documentul 1

[Traducere:

„Să trăiască preafericitul, atotmilos și milostivul cu toată lumea **Măria Sa Sultanul** meu²! (...) ³ și să păstreze Măria Sa de-a pururi grația sa fericită asupra robilor săi săraci (*fukâra*), slabi (*zuâfa*) și supuși la dări și impozite (*reâyâ*)⁴.

Arzuhâl-ul⁵ *ulemâ*-lelor⁶, al celor virtuoși și al sârmanelor raiale, care locuiesc și trăiesc în *kaza*-ua Brăilei (*Ibrâyl*), este acesta, precum că: pământurile Arendei (*Mukata'a*) Brăilei și cele pendinte de ea și morile sale <de apă> (*değirmanlari*)⁷ au fost luate în stăpânire <de către Statul Otoman> prin actul de hotărnicie (*sinurnâme*), (care se află) scris în Registrul (cadastral) Imperial (*Defter-i Hakânf*), <încă> din vremea cuceririi (*hîn-i fetih*⁸) (și anume): a fost scris și înregistrat la

2. Ahmed III (1703-1730).

3. Urmează o formulă introductivă de invocare a lui Allah și a Sultanului.

4. Supuși nu numai nemusulmani, dar și musulmani, după cum rezultă din chiar acest document („raialele“ suplicante aici erau musulmani).

5. Textual: „informare asupra situației“, în fapt memoriu, memorandum, petiție, suplică/ lat. *supplex libellus* (dacă era colectivă se numea *arzmahzar*), adresate padișahului prin intermediul Divanului Imperial (*Divân-i Hümâyun*), cel mai înalt organ judiciar al Statului Otoman (*Devlet-i Osmaniye*), după suveran. Din această extraordinară colecție de petiții/jalbe adresate Divanului Imperial (*ADVN*), s-a desprins de pe la mijlocul secolului al XVII-lea un fond (Cancelarie) aparte numit *Registrelle de plângeri și jalbe* (*Şikâyet Defterleri*).

6. Textual: „învățații“ (ar. sing. *âlim*, pl. *ulemâ*), europenii le ziceau „doctorii Legii (musulmane)“, dar și, pur și simplu, (ca aici), „clerul“ musulman.

7. Cel mai vechi registru de recensământ (**Tapu Tahrir Defteri 583 din 1570**) menționează 8 „mori împărătești“ (*asyabhâ-i hassa*), arendate la 1551 de Mircea Ciobanul, domnul Țării Românești (vezi: Mihai Maxim, *O istorie a relațiilor româno-otomane, cu documente noi din arhivele turcești. Vol. I. Perioada clasică (1400-1600)*, Muzeul Brăilei, Ed. Istros, Brăila, 2012, p. 389-391).

8. E o obișnuită formulă de cancelarie, uzitată nu numai pentru diverse țări efectiv cucerite și încorporate Statului Otoman, ca simple provincii, dar și pentru Țările Române (vezi doc. din 1715, respectiv un *arz* al lui Ștefan Cantacuzino, domnul Țării Românești, către Divanul Imperial, în: Mihai Maxim, *O istorie a relațiilor româno-otomane, cu documente noi din arhivele turcești. Vol. I. Perioada clasică (1400-1600)*, Muzeul Brăilei, Ed. Istros, Brăila, 2012, doc. 1. p. 215-237). În cazul Brăilei, al transformării acesteia în *kaza otomană*, în fapt nu a fost o *cucerire* (*fetih*), ci o *anexiune*, marcată decisiv de campania lui Kanunî Sultan Süleyman din 1538

*Defterhâne*⁹ ca *mirî* (aparținând statului – M. M.) pământul (mărginit) pe o latură de fluviul Dunărea (*nehr-i Tuna*) și pe alta de râul Siret (*nehr-i Siret*) și valea Zadina (*Zadina deresî*) și pe (o a treia) latură de valea Ianca (*Yanka deresî*) și ținutul locuit (*yurt*) *Siresin* (?) și Căscioarele (*Kaşçore*) și care se termină iarăși la Dunăre; iar apa Buzăului (*Buze suyu*), care vine dinspre Țara Românească (*Eflâk*), pe o porțiune (*bir mikdarî*) curge în valea Zadina și pe alta în valea Ianca (*Yanka deresine*); așa fiind, morile <de apă> au fost scrise la *Defterhâne* cu numele și descrierea lor (*isim ve resimleriyle*); și în valea Ianca este Lacul cel Mare (*Azim Göl*)¹⁰, iar jumătate din vama (*nisf-i gümruk*) din peștele prins <în Lacul Mare> era luată (*zabt olunurdi*) de către Arenda Brăilei, iar cealaltă jumătate de către Țara Românească (*Eflâk*). Și între cele două locuri trecerile dintr-o parte în alta (*mürûr-u ubûrları*) se făceau cu <un> pod (*köprü ile*), iar pe pământul aflat în această zonă nu intra <nimeni> și nu ataca nimeni (*bir ferd dahil ve taarruz eylemezlerdi*). <Dar>, la un moment dat (*bir tarihde*)¹¹, un Voievod muntean (*bir Eflâk Voyvodası*)¹², cu mari eforturi, a făcut să se taie o mare porțiune <din acest pământ> spre apa Buzăului, <îndreptând-o> iarăși pe propriul său pământ, făcând să curgă <într-acolo> Siretul, așa încât aceasta a fost pricina, care a dus la întreruperea (*ta'til*) funcționării morilor, pe care musulmanii (*Ümmet-i Muhammed*)¹³ le construiseră <acolo>. De aceea, între ei (domnul român și musulmani – M. M.) au avut loc numeroase dispute; în cele din urmă, s-a înregistrat la *Defterhâne* ca Voievodul de Eflâk să dea în fiecare an fiscului (otoman) câte 15.000 *akça* drept compensație pentru întreruperea <funcționării morilor amintită mai înainte> și pentru „dreptul la liniște“ (*ta 'tiline bedel ve hakk-i sükût*) (...)¹⁴.

asupra Moldovei și desfășurată în cadrul unui proces, care a avut loc, în linii mari în intervalul 1538-1542; vezi discuția la Mihai Maxim, *Țările Române și Înalta Poartă. Documente noi din arhivele turcești (1526-1602)*, Muzeul Brăilei, Ed. Istros, Brăila, 2008, doc. nr. 20, comentariul de la p. 136-138 și lunga notă 6.

9. Sinonimul lui *Defter-i Hakânî* menționat mai înainte.

10. Azi Lacul Plopul.

11. Nu se menționează această dată.

12. Nu se menționează numele acestui voievod.

13. Textual: „Comunitatea muhamedană“.

14. Petiția continuă în aceeași manieră acuzatoare la adresa domnului român, respectiv Constantin Brâncoveanu (1688-1714), deși, *à la longue*, nu muntenii au

Comentariu:

Pentru istoria românească documentul este important pentru mențiunile documentare, poate cele mai vechi, privind cunoscutul sat Ianca, astăzi oraș, și Lacul cel Mare (*Azim Göl*), azi numit Lacul Plopul.

Este interesantă și mențiunea împărțirii veniturilor din vama de la peștele prins în Lacul cel Mare, între autoritățile otomane și domnul Țării Românești. Ea ne amintește de împărțirea veniturilor pe taxele pe sare din schelele dunărene între aceiași „parteneri”: Statul Otoman (*Devlet-i Osmaniye*) și Principatul muntean¹⁵ și nu numai în porturile de pe malul românesc al Dunării, dar și în cele situate pe malul bulgăresc al marelui fluviu. În mod similar, domnii moldoveni împărțeau cu otomanii exploatarea a 15 lacuri în zona Oblucița cel puțin la începutul secolului al XVI-lea. La fel, hani Crimeii împărțeau cu Înalta Poartă taxele pe robi vânduți în porturile *Gözleve* (Evpatoria), *Caffa* (*Kefe*) și Cetatea Albă (*Akkerman*), în a doua jumătate a secolului al XVI-lea¹⁶.

Cât privește conflictul între „brăileni” (autoritățile și populația musulmană ale kazalei Brăila) și domnii munteni, în special domnul din epocă, anume Constantin Brâncoveanu (1688-1714), care a luptat cu o admirabilă tenacitate împotriva încălcării hotarelor pe toată zona Dunării, precum și împotriva negustorilor otomani abuzivi, în special a celor lazi (care finalmente vor trebui să părăsească țara),

---

rășluit din trupul kazalei, ci kazaua a înaintat mereu în pământurile Țării Românești (vezi, în continuare, *Comentariul*).

15. Vezi Mihai Maxim, *Ottoman Documents Concerning the Wallachian Salt in the Ports on the Lower Danube in the Second Half of the Sixteenth Century*, în „Revue des Études Sud-Est Européennes” (Bucharest), 26, no. 2, 1988, p. 113-122; vezi și idem, *L'Empire Ottoman au Nord du Danube et l'autonomie des Principautés Roumaines au XVIe siècle. Etudes et documents*, Les Éditions ISIS, Istanbul, 1999, p. 231-241. Este important de notat că *vama* (se folosea chiar termenul românesc!) pe sare era încasată de domnii români, în parteneriat – cum se spune astăzi – cu autoritățile otomane nu numai în porturile de pe malul românesc al Dunării, precum Calafat și Izlaz, aparținând Țării Românești, sau Turnu (*Kulle*) și Giurgiu (*Yergöği*), pendinte de Imperiul otoman, dar și în porturile situate pe malul bulgăresc al marelui fluviu, ca Vidin, Rahova, Nikopol, Șiștov și Russe (*Ruşçuk*), încorporate Statului Otoman (*Devlet-i Osmaniye*).

16. Mihai Maxim, *L'Empire Ottoman au Nord du Danube*, p. 238 (cu indicarea surselor de arhivă).

este limpede pentru noi, istoricii de astăzi, care cunoaștem registrele de recensământ otomane, că acuzația că domnii români ar fi încălcat hotarele kazalei Brăila n-are nici o acoperire documentară; dimpotrivă, rezultă limpede din aceste *izvoare oficiale otomane* că lucrurile au stat exact invers. Astfel, comparând datele registrelor de recensământ din secolul XVI cu registre asemănătoare din secolele XVII-XVIII, reiese fără echivoc concluzia următoare: dacă în anii 1570-1598 se găseau în kazaua otomană a Brăilei un număr de (numai) 6 sate, curat românești, creștine și foarte înstărite, în schimb, potrivit registrului *TT.d (Tapu Tahrir defteri) 775*, în AH 1052/AD 1642, adică de când datează acest recensământ, existau la acea dată 12 sate în kaza. Dublarea numărului de sate din kaza se explică, pe de o parte, prin faptul că vechile sate mari (Baldovinești, Gropeni) s-au extins prin „roire”, dând naștere unor sate noi (Baldovineștii de Sus, Baldovineștii de Jos; Gropenii de Sus, Gropenii de Jos), iar, pe de altă parte, prin aceea că frontiera de vest a kazalei, adică cea dinspre Țara Românească, a înaintat semnificativ pătrunzând adânc în pământurile principatului muntean, unde au apărut sate noi, „otomane”, numite turcește chiar așa: *Yeni Köy/ Kariye-i Cedit* (Satul Nou); în plus, expansiunea Islamului în această zonă tipic creștină, românească, este dovedită de apariția unor localități cu populație pur musulmană, precum *Kariye-i Çitak* (românește: *Satul Ciutacul*), citacii fiind musulmani veniți din sudul Dunării (Albania)¹⁷. În schimb, registrul de capitație (*cizye*) din AH 1208/ AD 1793 (*BOA, D.CMH.d no. 26.983*), deci circa 250 de ani mai târziu, indică schimbări dramatice survenite în acest răstimp: (dacă Târgul/ *Kasaba* Brăilei numără acum doar 7 cartiere nemusulmane față de 26 în secolul 16), *în kaza s-a ajuns la finele secolului 18, de la cele 6 sate din secolul 16, la un număr de ... 50 de sate, din care doar 4 mai au nume românești – Vărsătura, Tufești, Tekleş¹⁸ și Vădeni, deși numele locuitorilor, plătitori de capitație, sunt românești în cea mai mare parte¹⁹.*]

17. Idem, *Brăila otomană. Materiale noi din arhivele turcești. Registre de recensământ din secolul XVI*, Muzeul Brăilei, Ed. Istros, Brăila, 2013, p. 340-341.

18. Notăm aici că *Tekleş* poate fi identificat cu *Tichilești* (I. C.).

19. *Ibidem*, p. 342.

*

Așadar, în 1703 turcii otomani brăileni reclamau pe domnul Constantin Brâncoveanu sultanului Ahmed al III-lea și cereau ca voievodul român să le plătească în fiecare an câte 15.000 de akça drept compensație pentru întreruperea provocată la morile de apă din marginea kazalei și pentru dreptul la liniște.

Brâncoveanu, știm acest lucru și din alte surse²⁰, a cheltuit mult în cursul domniei sale pentru acest „hotar“ cu Poarta de pe teritoriul Țării Românești.

Dar înainte de a vorbi despre „dajdea pentru hotarul raialei Brăilei“, vom aminti mai vechile aprecieri ale istoricului Constantin C. Giurescu privind *Administrația turcească a orașului și raialei Brăilei*, un subcapitol al monografiei închinată orașului de șase ori centenar în 1968²¹. Este interesant să constatăm că atribuțiile *cadiului* de Brăila priveau și chestiuni ce țineau și de Moldova și de Țara Românească. Așa, de pildă, reabilitarea hotarelor raialei, sume datorate în contul haraciului sau excesele unor negustori turci intrau în atribuțiile sale²².

Astfel, reputatul istoric arată: „După ce Mihai Racoviță este înlocuit în domnia Moldovei de către Nicolae Mavrocordat (17 noiembrie stil nou 1709) s-a făcut cercetare în privința birului împărătesc sau haraciului, despre care se susținea – pe baza unui act plăsmuit – că nu s-ar fi plătit; țara îl plătise însă lui Mihai Racoviță. [„Și s-a hotărât atunci de către cadiul Brăilei – citim în *Cronica Ghiculeștilor* – că acel bir împărătesc să fie cerut de la Mihai Vodă (Racoviță), ca să nu fie nedreptățită „Țara Moldovei“].

Dar tocmai acest domn al Moldovei, Mihai Racoviță, avea să aprobe, la rugămintea directă a egumenului Vlaico de la Mănăstirea Măxi-neni, din Țara Românească, o complicată lucrare de tăiere a unui cot al Siretului ce provoca amintitei mănăstiri pagube importante. Comen-tând pe larg acest document, reputatul medievalist Gheorghe T. Ionescu,

20. C. D. Aricescu, *Condica de venituri și cheltuieli de la leatul 7202-7212 (1694-1704) a lui Constantin Brâncoveanu*, în R.I.A.R., București, VII (1873), p. 67 verso (filuire mecanică a manuscrisului).

21. Constantin C. Giurescu, *Istoricul orașului Brăila din cele mai vechi timpuri până astăzi*, București, 1968, p. 93-97.

22. *Ibidem*, p. 95.

l-a publicat în 1971 sub titlul *O modificare de hotar între Moldova și Țara Românească la 1708*²³, arătând, în primul rând, implicarea adâncă a lui Constantin Brâncoveanu în acest episod de la granița de răsărit a Țării Românești:

Documentul nr. 2

1708 (7217) noiembrie 23

† Noi Mihai Racoviță V[oe]v[od], bojiu milostiio gospodar zemli Moldavscoi. Facem știre cu această carte a domniei mele, că viind la domnia mea, sfinția sa Vlaico egumenul de la sfânta mănăstire de la Măxineni ce e peste Siret, de ceia parte în Țara Românească, și făcând mare jalbă zicând cum s-au dreptat Siretul asupra acei sfinte mănăstiri, și bate repejunea apei în malul despre mănăstire de surpă malul, și-l ponoreaște, cât au ajuns apa supt mănăstire, de iaste numai să-s pornească să cază și să-s răsipească sfânta mănăstire, și face mare pagubă. Și ni s-au rugat cu mare rugăminte pentru un cot ce iaste drept împotriva mănăstirii, de locul țării noastre Moldovei, care cot iaste de dă în Siret, ca să facem bine să-i dăm pozvolenie să pue să taie acel cot să dreptează apa Siretului într-altă parte, să nu bată asupra mănăstirii să o strice. *Și poftindu-ne pentru acel lucru și domniia sa, părintele nostru, Constantin Băsărab: ca să nu lăsăm acea sfântă mănăstire să-s prăpădească, care e făcută cu multă cheltuială* (s.n. I. C.). socotit-am domnia mea împreună cu tot sfatul nostru, pe cum puțină pagubă se face țării pentru acea bucutea de loc, acel cot, care s-au și măsurat și s-au aflat o sută și cincizeci de prăjini de pogon. Iar stricându-se acea mănăstire ce e făcută cu multă cheltuială, iaste mai pagubă. Ci am dat

---

23. Gh. T. Ionescu, *O modificare de hotar între Moldova și Țara Românească la 1708*, în „Analele Universității București”, seria „Istorie”, XX, 2, 1971 (p. 129-136). Vezi și nota lui Gh. T. Ionescu, *op. cit.*, în „Contribuții la istoria românilor (studii și materiale”, I, Brăila, 2004, p. 292, nota 6: „Documentul ni se păstrează numai în copie în Arh. St. Buc., *Episcopia Buzău*, ms. 173, f. 343v-344, nr. 46. El nu este inedit. A mai fost publicat în 1964 de T. G. Bulat, în *O ctitorie a lui Matei vodă Basarab, azi dispărută (Măxineni – Rîmnicul Sărat)*, în „Glasul Bisericii”, XXIII (1964), nr. 3-4, p. 279. Dar autorul ediției lui îl folosește acolo numai pentru a arăta un moment critic din viața trecută a fostului lăcaș mănăstiresc, azi dispărut...”

domnia mea voe egumenului de la acea mănăstire de la Măxineani să puie să tae acel cot, să dreptează apa într-altă parte, să scape acea mănăstire de acea primejdie.

I naco ne budet (și astfel să nu fie).

Cât privește situația de pe teren, realitatea este aceea că mănăstirea de la Măxineni a continuat să fie o ruină până la cercetările noastre arheologice 1976-1991. Apoi a fost *restaurată* într-un program ce s-a lăsat mult așteptat și aflat încă în desfășurare la data la care așternem aici aceste rânduri (2014).

În sfârșit, un ultim document ce-l aducem mărturie în privința eforturilor lui Constantin Brâncoveanu de a menține hotarele Țării Românești în fața presiunii otomane prin consolidarea mănăstirii de la Măxineni descoperit de noi în arhiva Ion Ionașcu intrată în colecțiile Muzeului Brăilei în decembrie 2008²⁴. El este, ca și cel precedent, o copie grupată împreună cu alte documente copiate de asemenea pentru Mănăstirea Măxineni. Deși *târzie* (14 martie 1817) *jalba adresată domnitorului aflat pe scaunul Țării Românești la această dată reține generoasa danie a lui Constantin Brâncoveanu pentru mănăstire* (50 de bolovani de sare pe an de la Slănic fără vamă, 20 liude (oameni) nebirnici, țigani liberi de dări, vama pe jumătate de la trecerea peste Buzău și Siret.

Documentul nr. 3

1817, martie 14

[p. 143, sus, un rând tăiat, probabil]

[...]

24. Putem arăta astăzi că mănăstirea de la confluența Buzăului cu Siretul continuă să existe. Ea nu a dispărut așa cum s-au exprimat cei doi istorici ce s-au aplecat asupra trecutului ei din perspectiva documentelor scrise. Ambii au crezut – și T. G. Bulat și Gh. T. Ionescu – că ea nu mai există. Totuși aduc aici mărturia atenționării mele de către neuitatul meu profesor, în 1970, care mi-a spus la unul din seminarii unde urma să întocmesc o lucrare despre Repertoriul documentelor de cancelarie din ultimii cinci ani de domnie a lui Matei Basarab: „Vezi că la Măxineni a fost o mănăstire ctitorită de Matei Basarab în județul Brăila“.

[Prea înălțate doamne]

„Prin plecată jalbă arăt mării tale că sfânta mînăstire Măcsineni, ce este metoh la Spital[ul] Sfîntului Panteleimon, care este făcută din temelie de răp[osa]t[ul] domnu Mathei (sic) Basarab vodă în leat 7146 de sînt ani 178, **care mînăstire fiind lîngă hotarul Moldovi[i] și lîngă Brăila, într-un loc care și atunci au pătimit cu robire de tătari și de turci cum și acum tot nu are odihnă de turci, că fiind aproape de Brăila de-apururea are supărare viind turci[i] și supărînd pînă încît cosesc și fîn după moșia Sf[întei] mînăstiri și dijmă nu plătesc.** Și spre ajutor au fost înzestrată atît de răp[osatul] întru fericire domn Mathei v[oie]v[o]d cît și de alți întru fericire domni cari au stătut mai în urmă, precum să face dovadă din zece hrisoave prin care înzestreză Sfînta mînăstire ca să aibă a lua **50 bolovani sare din ocna Slănicului, pă tot anul și vamă să nu plătească, i 20 l[i] ude, oameni fără pricină dă dajdie adică din Moldova i din Țara Ungurească i din Țara Turcească.** Și să nu fie supărați de birnici, de alte angarale. Și țigani viind *din Moldova sau din Țara Turcească să nu fie supărați de boerii de Țara Rumînească.* Să aibă a lua și vama pă jumătate de la cei ce trec preste Siret și preste Buzău de la vameși[i] ot Focșani. Și pentru aceste mai sus arătate au făcut hrisov și răp[osa]t[ul] domnu Costantin v[oie]v[o]d Ba[sa]rab ca oricine va sta după vremi domnu stăpîn și va strica această milă să fie supt blestem de I[isu]s H[risto]s și de 318 sfinți părinți. Și astăzi nici o baltă mică, care este în matca veche a Siretului, nu este scutită de vamă, căci din pricina sineturilor, fiind piierdute, nu s-au înnoit această milă. Care sineturi, în anul trecut, prin mărturii s-au găsit la Sfînta Episcopie Buzău însă dintr-însele, iar nu toate. Și pentru că această sfîntă mînăstire este metoh la Spital[ul] Sfîntului Panteleimon mă rog mării tale să te milostivești a să înnoi acel mai sus arătat ajutor și va fi vecinică pomenire înălțimei tale.

Al mării tale
prea plecată slugă

[p. 143, jos, tăiată, și, probabil semnătura și calitatea celui care s-a adresat domnitorului]

Iată, prin urmare, pomenirea faptelor bune ale marelui domnitor mucenic, împreună cu ai săi, peste veacuri, când, pentru susținerea mănăstirii și a Spitalului „Sfântului Pantelimon“ din București, unde era închinată cu metoh, **reconfirmarea daniei sale era deosebit de importantă** fiind cerută lui Ioan Gheorghe Caragea Vodă (27 august/8 septembrie 1812 – 29 septembrie/11 octombrie 1818) unul din ultimii domni fanarioți din Țara Românească.